

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

Co vlastně kříž symbolizuje?

Jedna kláda stojí vodorovně a druhá napříč.

Setkávají se v jednom bodě.

Ano, v jednom bodě se setkává Bůh s člověkem,

Je to průsečík lásky, ale také našeho pohrdání a nenávisti.

Průsečík lásky,

kterou nezabije ani kříž,

ani nenávist těch, které jsme povinni milovat.

Heřmanův Městec

Velikonoce 2022

PASTÝŘSKÝ LIST K VÁLCE NA UKRAJINĚ

„Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová. A protože nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory doprostřed moře. Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho.“

Žalm 46,1-3

Milé sestry, milí bratři,

tváří v tvář válečným událostem na Ukrajině záludně napadené nepoměrně silnějším protivníkem nás zaplavují pocity smutku, hořkosti, strachu, hněvu, bezmoci... Od svých pocitů nemusíme utíkat. Pláč je na místě. Hněv může být mobilizující. Strach a bezmoc je třeba si připustit, abychom jim mohli čelit. Aby nás neochromovaly. Chraňme se před zoufalstvím.

Budeme-li se rozhodovat, co dělat a jak pomoci (a možností je mnoho), vezme, že není na nás posuzovat, co je málo anebo skoro nic. Prostě konejme. A modleme se.

Nevidíme-li v dohledu řešení, držme se toho, že podstatné je vytrvale směřovat k tomu, co je pravdivé a spravedlivé. Hledejme pravdu. Nevzdávejme se. Počítejme s tím, že cesta může být dlouhá.

Cítíme-li se nejistí a otřesení, věrme, že se s pomocí Boží pevnými můžeme stát. Nechme se proměňovat slovem Božím.

Jsme-li jako ztracení, rozhlédněme se, že nejsme sami. Propojme se, podpírejte se navzájem.

Pane Bože, prosíme za ty, kdo jsou ohroženi válečným běsněním. Prosíme za ty, kdo jsou ohroženi malomyslností. Prosíme, pomoz nám všem.

Pavel Pokorný, synodní senior

I my jsme se po celou postní dobu každou neděli vpozdvečer zamýšleli nad tím, kam až dokáže člověk klesnout a jak se zlu můžeme postavit my obyčejní lidé. Věříme v sílu Boží pomoci, a proto prosíme Krista za mír na Ukrajině. V neděli 3. 4. 2022 se spojily všechny místní křesťanské církve s prosbou za ukončení války na Ukrajině a nastolení míru a pokoje:

KŘÍŽOVÁ CESTA Z PÍSMÁ

Pane Ježíši, Ty jsi řekl: „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Chceme Tě tedy následovat a jít věrně za Tvým křížem cestou, kterou jsi musel projít a která je předurčena také nám, neboť učedník nemůže jít jinou cestou než jeho Pán.

1.zastavení – JEŽÍŠ JE ODSOUZEN NA SMRT

K: Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste (opakuje se)

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět (opakuje se)

„Také vás budou vydávat synagogám na soud a do vězení a vodit před mocné tohoto světa pro mé jméno. Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé, někteří z vás

budou i zabiti a mnozí vás budou pro mé jméno nenávidět. Ale ani vlas z vaší hlavy se neztratí. Když vytrváte, získáte své životy. Nebojte se – hle, já jsem přemohl svět.“ Pane, udělali jsme první krok za Tebou a už nás zachvátila hrůza, máme strach. Cesta za Tebou začíná totiž odsouzením. Začínáme však chápat, že odsouzení tohoto světa není nic ve srovnání s odsouzením Boží spravedlností, kterým by musel projít každý z nás, kdybys nás nebyl vykoupil. Nechal ses za nás odsoudit, abychom my mohli být ospravedlněni. Láska k Tobě, Spasiteli, i k církvi nás nutí jednat podobně – riskovat odsouzení, protože jsem křesťan, proto, že chci svou víru dokázat a darovat také druhým. Pane, chceme Tě následovat, neboť zřekne-li se kdokoliv z nás všeho, co má, dostane stokrát více, protože kdo by chtěl svůj život zachovat, ztratí ho, a kdo by ho pro Tebe ztratil, nalezne jej.

K: Ukřižovaný Ježíši (opakuje se)

L. Smiluj se nad námi. (opakuje se)

2. zastavení – JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

A počal je učit, že Syn člověka bude muset mnoho trpět a být zabit a po třech dnech vstát z mrtvých. Petr si jej vzal stranou a začal ho kárat. Ježíš mu však řekl: „Jdi mi z očí, satane,“ a pak jim řekl: Kdo mě chce následovat, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

„Noste břemena jedni druhých a tím naplníte zákon.“

Kříž – pro Židy i pro mnohé z nás je pohoršením. S Petrem říkáme, to se Ti, Pane, nesmí stát. A myslíme i na sebe – to se nesmí stát. Mesiáš ani jeho lid přece nemohou trpět. Moudří říkají: Je to nesmysl, přemáhat utrpení jeho pokorným snášením. A přece je to tak, protože kříž, to není jen hrůza smrti, ale i naděje vzkříšení. Nezemřete-li sami sobě a svým zájmům, nemůžete mít se mnou podíl v Božím království, říká Ježíš. Kříž je začátkem společenství s Kristem, není nahodilostí v životě křesťana, ale nutností. Nedej, Pane, abychom se někdy odloučili od Tvého kříže.

Kříž je pro nás připraven v trpělivosti a lásce k nepříjemným povinnostem i lidem, k nemocným, v každém našem sebezapření, v utrpení a pomoci bližním. Jako Kristus totiž musíme hledat kříže našich bližních a brát je na sebe. Zbožnost bez obětování se lidem, a tak i Bohu je zbytečná.

3. zastavení – JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POPRVÉ

Byly to naše bolesti, jež nesl, naše nemoci, které na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je zraněn a ubit od Boha a pokořen.

Jdeme, Pane, za Tebou, ale již nemůžeme, vidíme kolem sebe jen samou bolest, hladové, umírající, děti, války, vraždy, mrzáky, nemocné rakovinou, nenarozené děti. Což může existovat Bůh a na toto se klidně dívat? Může, protože zlo je tak strašné v nitru každého člověka, že zničení zla by si vyžádalo zničení i naší svobody. Ale Bůh se na toto vše nemůže rozhodně dívat klidně. Poslal svého Syna, aby se v něm ztotožnil i s naší bolestí, a tak bolest odstranil. Padá pod její tíhou, pod tíhou hříchů, kterými ho lidé odsuzují, bičují a křižují. Ano, náš hřích, nevěrnost lásce zapříčinila bolest ve světě. Pane, dej i nám povstat z našeho zoufalství a s Tvým Kristem

odhodlaně nést bolesti tohoto světa pro záchranu mnohých.

4. zastavení – JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKU

„Tvoji vlastní duši pronikne meč.“

Ježíš se setkává s tou, která ho porodila – s Marií, ta ho jistě potěšila. Všichni ho opustili, jen ona s ním jde až pod kříž. Ona je vzorem církve – neopouští svého syna, když má projít utrpením, neotáčí se podle větru, podle lidí a společenských řádů, které jednou Ježíše oslavují a podruhé pronásledují. Jde s ním kamkoliv a znamená pro něj útěchu v bolesti. Taková má být i církev – jde za Ježíšem a je posilou všech křesťanů.

Pane, ať i my s Tvou Matkou těšíme své bratry, všechny pronásledované a trpící.

5. zastavení – ŠIMON POMÁHÁ JEŽÍŠOVI NÉST KŘÍŽ

Potom ho vyvedli, aby ho ukřižovali, a přinutili jakéhosi Šimona z Cyrény, který šel kolem z pole, aby mu vzal kříž.

Jeho přinutili – nás nikdo nutit nebude, jde přece o vyplnění zákona lásky. Jistěže má každý z nás dost starostí svých vlastních, ale začne-li se starat i o druhé, pozná najednou, že zvládne i ty svoje, anebo na ty nedůležité přestane myslet.

Pane, Ty jsi přijal pomoc od člověka – člověk se stává Tvým spolupracovníkem na díle spásy. Ty čekáš na nás ve svých bratřích, klesajících pod tíhou bolesti a starostí, že Ti je pomůžeme nést. Neboť budeme-li si navzájem pomáhat, bratr bratru, soused sousedu, křesťan křesťanu, společně spasíme svět, neboť jim ukážeme lásku, lásku – čili Tebe.

Dej, Pane, ať nikdo nežije sám sobě, ale jeho láska ho přinutí zapomenout na sebe a věnovat se druhým.

6. zastavení – VERONIKA UTÍRÁ KRISTOVU TVÁŘ

Jeho tvář byla tak znetvořená, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled byl takový, že nebyl podoben lidem.

Nepoznali ho – služebníka lidstva – Spasitele. Jeho utrpení je poděsilo, nechtějí ho vidět, zavrhli ho, opustili. Ale jeho láska dovede jít dál, i přes to veliké nepochopení svých blízkých i nepochopení naše. Ale přece se alespoň někdy najde někdo odvážný, kdo odhodlán riskovat své pohodlí projeví alespoň malou službu opovrženému.

Kristova podoba se prý otiskla do roušky, kterou mu otřela tvář. Jeho tvář se může otisknout také do našich srdcí, až budeme ochotni prodat se zástupem vlastních starostí, překážek a pomoci i tomu nejpohrdanějšímu.

7. zastavení – JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ

Nezvládl jsem to. Mám malou vůli, už jsem zase padl do svého starého hříchu, do špíny světa. Nepomohla mi ani pomoc druhých. Jsem slabý, jsem hříšník.

Dívám se na Tebe, Ježíši, a čerpám sílu z pohledu na Tebe. I Tebe opustily síly. Nemohl jsi dál. Nyní jsme spolu s Tebou postaveni před rozhodnutí: Vstát a pokračovat, nebo ne? Vždyť hřích se někdy jeví tak krásným, a ani pak nebudu uchráněn před pády a kdo ví, co na mě čeká na konci cesty, na konci života. Není lepší zůstat pohodlně ležet v přízemnosti cesty a – jak říkají lidé - „užívat života“?

Ne! Čerpáme sílu z Tvého příkladu – i Ty jsi vstal, i když jsi věděl, že bude ještě hůř. I já povstávám ze své netečnosti a pohodlí, abych Tě následoval dále, až na vrchol lásky.

8. zastavení JEŽÍŠ POTKÁVÁ PLAČÍCÍ ŽENY

„Ne nade mnou, ale nad svými hříchy plačte a nad hříchy vašich synů.“

Jsou to matky izraelských synů, matky těch, které Ježíš přišel zachránit. Matky zástupů, které Ježíš učil, ale také matky těch, kteří Ježíše odmítli a odsoudili. Teď pláčou soucitem nad Ježíšem. Snad si také mysleli, že Ježíš je Mesiášem, který učiní Izrael mocným národem a zbaví jej nadvlády Římanů. To vše je nyní ztraceno, Ježíš jde na smrt. Pláčou. I my jsme často dojatai soucitem, když vidíme v televizi utrpení lidí, ale nejen v televizi, i kolem sebe. Máme plakat? Jistě, ale v první řadě nad sebou, neboť málo děláme pro to, abychom svět zbavili hříchu a utrpení. I mezi námi jsou matky synů, kteří Ježíše odmítli. Vlastně každý z nás má odpovědnost za bližní, které nedokázal svým životem přesvědčit o Kristově lásce. Plačme tedy nad sebou a zkusme změnit svůj život tak, abychom na své osobě ukazovali lidem Boží lásku, která se odváží jít v konání dobra i cestou křížovou.

9. zastavení JEŽÍŠ PADÁ POTŘETÍ

Ježíš řekl Petrovi: „Ještě, než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“

Kolikrát mám odpustit svému bratrovi?

Pane, Tvůj pád mi připomíná cestu nás lidí za dobrou věcí. Vytkli jsme si vysoký cíl a uprostřed cesty poznáváme, že na to nestačíme. Opakované neúspěchy nás odrazují od naší cesty. Říkáme: Už to nemá cenu, pro tohoto člověka něco dělat, třikrát mě už odmítl, už nemá cenu odpouštět, odpustil jsem třikrát a stejně to nepomohlo.

10. zastavení JEŽÍŠ ZBAVEN ŠATŮ

Dělí se o můj oděv, losují o můj šat. Ty však, Hospodine, nestůj daleko, má sílo, pospěš mi na pomoc.

Tvůj šat je, Pane, to poslední, co máš. Větší potupu si nemohli lidé vymyslet, jsi před nimi nahý, bezmocný. Ty, Syn Všemohoucího, jsi bezmocný kvůli člověku, kterému chceš dát podíl na své všemohoucnosti. Ukazuješ nám na vlastním těle, jak náš hřích dovede potupit Boha. Ponižil ses, abys povýšil nás.

Odpusť nám, Pane, že jsme se často povyšovali nad druhé, a tak ponižovali i Tebe. Viděli jsme Tě nahého, bezmocného, a nedokázali jsme Ti pomoci. Nedokázali jsme poslat ani balíček lidem do Afriky, nedokážeme ani přemoci touhu vlastnit vše, co druzí ještě nemají. Ale Ty ses přece vzdal i toho posledního, co jsi měl, aby měli i jiní.

Pane, nauč nás své lásce.

11. zastavení JEŽÍŠ JE PŘIBIT NA KŘÍŽ

Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili.

V Zákoně se píše: Buď proklet každý, kdo visí na dřevě kříže.

Hříchy druhých jsou, Pane, vidět na celém Tvém těle. Pomstili se Ti spravedlivému, nesou Tě mezi sebou. Jejich viny jsou vyvýšeny a v Tvých ranách jsou zřejmé všem, kdo se na kříž dívají. Tvé rány, Pane, volají do nebe, a Ty přece nemáš žádná slova odsouzení pro své vrahy, ale naopak prosíš, aby jim Bůh odpustil. Dovedeme totéž i my?

12. zastavení JEŽÍŠ UMÍRÁ NA KRÍŽI

Co vlastně kříž symbolizuje? Jedna kláda stojí vodorovně a druhá napříč. Setkávají se v jednom bodě. Ano, v jednom bodě se setkává Bůh s člověkem. Je to průsečík lásky, ale také našeho pohrdání a nenávisti. Kříž to obdivuhodně spojuje – Boží svatost i naši hříšnost. To je vše spojeno v těle Ježíše Krista. Smrt i vzkříšení, radost i utrpení, slabost i síla. I my jsme částí Tvého těla, Pane. A když vidíme hřích u svých bližních, měla by jej vynahradit naše svatost, když vidíme nenávist, měla by ji vynahradit naše láska. Jen v jednom bodě se totiž setkáváme s Bohem i bližním. V průsečíku lásky, kterou nezabije ani kříž, ani nenávist těch, které jsme povinni milovat.

13. zastavení JEŽÍŠ JE SŇAT Z KRÍŽE

Jak hrozně Ti asi, Maria, muselo být, když jsi držela na klíně mrtvé tělo svého Syna, kterého jsi tolik milovala. A přece i nyní jsi měla víru, že je to Syn Boží. Ty jsi měla takovou víru, že se Ti Ježíš po vzkříšení ani nemusel zjevit, protože Ty jsi stále věřila. Jak je to však s naší vírou? S vírou ve všemohoucího Boha, když ve světě je tolik bídy. Jako by se Bůh odmlčel, jako by byl mrtev, proč nezasáhne? Protože nezasáhl, ani když křížovali jeho Syna, vydal ho, protože je Pánem i nad smrtí a na Ježíši jasně ukázal, že bolest i smrt dokáže proměnit ve slávu vzkříšení.

Ano, Maria nedrží mrtvé tělo, drží Ježíše, který po třech dnech opět vstane. I nám by se mohlo zdát, že Maria drží na rukou mrtvé Tělo – církve, která někdy vypadá jako bez života, když se nesnažíme pro ni žít. Ale přece i Maria věří, že toto někdy mrtvé Tělo církve zase ožije. Pane, dej ať nezklameme víru Tvé matky a všem, i nevěřícím, dokážeme, že církev žije.

14. zastavení JEŽÍŠ JE ULOŽEN DO HROBU

Uvrhl jsi mě do hluboké jámy, do propasti, do nejhlubších temnot. Mezi mrtvými je moje lůžko, mezi padlými, co leží v hrobě. Jsem jako ten, v kom všechny síly zhasly. Hrob v zemi, v té zemi, kterou si člověk vyvolil raději než ráj Boží lásky. Chceš nám, Pane, ukázat, kam až vede lidská neláska, sobectví, touha užívat světa? Do věčného hrobu. Jenom ve Tvých stopách se může smrt změnit v život.

Kdy už konečně pochopíme, že svůj hrob si kopáme sami, když žijeme jen pro sebe, pro své pohodlí, pro tento svět? Budou tu snad naše hmotné statky věčné? Ne, věčná je jen láska. Láska a duchovní hodnoty. Ty bychom měli především hlídat.

Je třeba pustit se hříchu ještě dříve, než nás stáhne s sebou do hrobu, pak už bude pozdě. Chtít povstat z hrobu svého sobectví a starostí, jak se nejlépe zabydlet na této zemi, musíme již teď, neboť bychom se zde mohli zabydlet navěky.

Je to sice paradox, ale protože hříchem bylo vše převráceno naruby, platí nyní: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, a kdo by ho pro Krista ztratil, nalezne ho. Kristova cesta - „Hleďte, přichází hodina“.

Hleďte, přichází hodina – ano, už je tu – kdy se rozprchnete každý po svých a mne necháte samotného.

Amen.

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ „Ženy vyšly a utíkaly od

hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Evangelium podle Marka 16,1-8

Milí přátelé v Kristu,

důsledky Ježíšova vzkříšení nejsou na první pohled jednoznačné. Ženy objevují prázdný hrob a nechápou. Hlavní emocií je tam strach. Ježíš prošel v předchozích dnech obrovskými hrůzami a ani pak těm hrůzám zdánlivě není konec. Ani my nechápeme, co všechno může lidský život postihnout.

S obavami hledíme do budoucnosti, o které podle všeobecné zkušenosti víme jenom tolik, že se v ní zcela určitě dostaví smrt – a to v podobě, jakou nedokážeme odhadnout. Hrob, ke kterému ženy šly, tuhle zkušenost jen potvrzoval. U toho hrobu ale ženy vítá posel, který oznamuje Ježíšovo zmrtvýchvstání. Obrací jejich pohled od smrti k životu. „Nespatřujte před sebou smrt, spatřujte před sebou život! Ten ukřižovaný Ježíš byl vzkříšen, není zde. Otevírá před vámi cestu do budoucnosti. Jde před vámi do Galileje.“ Ani my nevíme, co nás čeká. Díky prázdnému hrobu však víme, kdo nás čeká. Kristus nás předchází do obnoveného života. Velikonoční příslib, že Bůh nás ani v těžkých chvílích neopustí, je tím nejlepším povzbuzením do současné nejasné životní situace. Před námi jde Vzkříšený.

Milí přátelé, přeji nám všem, aby k nám i nad hroby, které berou slova, z velikonočního rána mocně zazněla zpráva, která všechno mění: Neděste se, vždyť Vzkříšený smrt přemohl.

Jan Plecháček

Drazí přátelé,

pomalou opouštíme dobu, kdy jsme jako společnost čelili covidovým opatřením, která nás v mnohém omezovala a komplikovala i náš život z víry. Mnohdy jsme museli hledat nové způsoby v hlásání evangelia a prožívání liturgie. Je již bohudíky za námi

období, kdy jsme nemohli jít do kostela a byli jsme odkázáni na sledování bohoslužeb přes sociální sítě. Toto období jsme přestáli a můžeme zase prožívat svoji víru jako jedno společenství s Kristem uprostřed nás. Bohužel jsme byli nečekaně uvrženi do nové zkoušky víry, a to válkou na Ukrajině. Tato nová etapa našich životů odhalila naši soudržnost a ochotu žít evangelium v praxi. Mnoho lidí uvádí ve skutek Kristovo evangelium a realizuje skutky milosrdné lásky. „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, byl jsem na cestě a ujali jste se mě.“

Děkuji každému člověku, který pomáhá, jak mu možnosti dovolují.

Pocovidový rok výrazně zahýbal ekonomikou a tím i ekonomikou farnosti.

V mnohých ohledech musíme omezit plánované investice, neboť jak všichni víme, ceny energií dramaticky rostou. V rámci naší farnosti budeme pokračovat pouze v započatých opravách. Jedná se o pokračování opravy fasády na východní straně fary. Pro omezené finance bude oprava jen horní části stěny. Během prvního pololetí by se měla realizovat oprava věže kostela ve Stojicích. Po Velikonocích nás čeká první etapa opravy varhan v kostele sv. Bartoloměje. Ve Svinčanech pokračuje oprava vitrážových oken. Rozběhlých akcí není málo, proto jsou jen v omezeném rozsahu, tak abychom je dokázali ufinancovat a nebyl přerušen sled prací a spolupráce se všemi zainteresovanými.

Chci vám všem moc poděkovat za vaši obětavost ve službě a pomoci potřebným. Poděkovat za trpělivost, kterou si vyžádala doba covidu. Přeji vám všem požehnané Velikonoce, prožité s těmi, kteří tvoří vaše rodiny. Všem rád ze srdce žehnám a povzbuzuji k radosti v našem farním společenství.

P. Adrian Sedlák, farář ŘK

Žádný člověk není ostrov sám pro sebe; každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny; jestliže moře spláchne hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj: smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva. A proto se nikdy nedávej ptát, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.

John Donne

Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít.

Římanům 6,4-5.8

Milí přátelé v Kristu,

pod vlivem aktuálních událostí, které nás prozatím sice přímo fyzicky neohrožují, ale přesto se bytostně dotýkají každého vnímavého a citlivého člověka, se mi vybavilo

známé motto z protiválečného románu Ernesta Hemingwaye Komu zvoní hrana. Děsivé zkušenosti našich rodičů a prarodičů jsou nuceny prožívat další generace, nejsmutnější je na tom, že nejsou ušetřeni ani ti nejmenší! Všechna varování básníků, spisovatelů, malířů, hudebníků a dalších představitelů muz znovu umlčela střelba, exploze, destrukce, smrt...

Zvláštní je naše lidská svéhlavost a nepoučitelnost, vždycky jen v trochu jiném kabátě, do opakujícího se schématu si stačí jen dosazovat konkrétní místa a osoby.

Už starozákonní proroci tvrdě kritizovali bezpráví, zvlí a násilnosti, sami se však stávali pro mocenské záměry vládců tohoto světa nepohodlnými. Dávali všanc své vlastní životy. A tak bychom mohli pokračovat ve výčtu dlouhé řady svědků, mučedníků, obětí.

V druhém citátu se apoštol Pavel obrací k římským křesťanům. On sám vstoupil na cestu nového života, když se na cestě do Damašku setkal se Vzkříšeným. Vyzývá k tomu i je. Velikonoční svátky nám připomínají Kristovu oběť, Pavel zvěstuje Krista ukřižovaného i vzkříšeného. Pro nás, křesťany, jak věříme, přináší Ježíšovo zmrtvýchvstání nejen nový život, ale i jakýsi maják na rozbouřeném moři násilí a zla. Nevidíme momentálně možná žádné východisko, nezbývá nám než věřit a s nadějí doufat, že tak, jako po Ježíšově ukřižování opanoval jeho věrné strach a nevíra, i nám posel Páně přinese radostnou zvěst o Vzkříšení.

Síla nás, křesťanů, je přece založena na poselství radosti, svobody z Ducha svatého a nové naděje!

Sestry a bratři, prožijeme letošní sváteční dny v kruhu nejbližších i při bohoslužbách v našich kostelích a sborech, važme si míru a pamatujme, že některé věci sice změnit nemůžeme, ale každý z nás má ve své moci udělat mnoho pro ty, kteří se ocitli v nouzi a naši pomoc potřebují.

Alena Tučková, CČSH

JENOM BŮH MŮŽE DÁT...

Jenom Bůh může dát víru,
ale ty o ní můžeš dát svědectví...

Jenom Bůh může dát naději,
ale ty můžeš vlít důvěru svým bratřím...

Jenom Bůh může dát lásku,
ale ty můžeš naučit milovat...

Jenom Bůh může dát pokoj,
ale ty můžeš zasévat jednotu...

Jenom Bůh může dát sílu,
ale ty můžeš být oporou...

Jenom Bůh je cesta,
ale ty ji můžeš ukázat ostatním...

Jenom Bůh je světlo,
ale ty ho můžeš zapálit v lidských očích...

Jenom Bůh je život, ale ty
můžeš v ostatních vzkřísit touhu žít...

Jenom Bůh může udělat to, co se zdá nemožné,
ale ty můžeš udělat to, co je možné...

Jenom Bůh sám sobě stačí,
ale raději spoléhá na tebe!

Přeji vám všem, sestry a bratři, aby letošní velikonoční svátky nezůstaly jen ve stínu válečných hrůz a pláče nevinných lidí, ale aby nám přinesly alespoň trochu pokoje a posily s vyhlídkou radostnějších jarních dní pro nás pro všechny.

Zdenka Sedláčková

KATOLICKÁ A HUSITSKÁ „POPELEČNÍ“ STŘEDA

Proč a jak vznikla „Popeleční středa“?

Joel 2, 12-18 Roztrhněte svá srdce, a ne šaty! V centrální výzvě textu: „Obráťte se k Hospodinu, svému Bohu“ jsou důležité dvě věci. Za prvé: Jaký je Bůh, ke kterému se má Izrael obrátit? Bůh proroka Joela je Bohem živým a vášnivě milujícím: milosrdným, milostivým, něžným a dobrotivým. Právě k takovému Bohu je nutné (ale také možné!) se obrátit. Jak? „Celým srdcem“, tj. celým svým životem, celou bytostí vnější i vnitřní, a ve společenství celého Božího lidu.

2 Kor 5,20-6,2 Smiřte se s Bohem! Hle, teď je ta doba příhodná! Důvodem Pavlovy vášnivé prosby o smíření (doslova „Nechte se smířit s Bohem“) je hluboká znalost lidského hříchu a potřeby smíření a zároveň nesmírná jistota, že sám Bůh toto smíření již daroval a umožnil: Svého Syna totiž (verš 21 dosl.) „učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností“ (tedy aby na nás bylo vidět, jak je Bůh spravedlivý, tj. mocný ve svém milosrdenství). A kdy je nejvhodnější čas pro nový vstup do již darovaného smíření? Právě teď!

Mt 6, 1-6, 16-18 Tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. V Matoušově evangeliu (zvláště v horském kázání) je pravá pokorná skrytost onou cestou, jak být světlem světa a jak prokvasit celé těsto. Teprve ten, kdo s Otcem naváže skrytý, osobní, srdečný vztah (kdo má po joelovsku „roztržené srdce“), je Otcem obdarovatelný (což je vlastní smysl výrazu „odměna“ či „odplata“). Jako příklady jsou uvedeny tři cesty k svobodné otevřenosti: skutky milosrdenství (vztah k druhým), modlitba (vztah k Bohu) a půst (vztah k sobě samému).

Otrok nebo přítel?

Onehdy jsem při zkoušení jednoho studenta z teologie položil otázku: je snazší být otrokem nebo přítelem? A jaké je vlastně v křesťanství naše postavení vůči Bohu? Jsme jeho služebníci nebo jeho přátelé? Rozhovor se poté dostal do zajímavých dimenzí, nicméně shodli jsme se, že mnohem těžší je být přítelem než služebníkem. Takový otrok to má v jistém slova smyslu v životě snadné: pán mu dává příkazy, a jestliže je otrok pilně plní, je všechno v pořádku. Jestliže je neplní, zaslouží si trest, úměrný nesplněnému úkolu. A vše je vyrovnáno a služba může začít znovu. Vztah mezi otrokem a pánem, odhlédneme-li od dobového pozadí antického světa, se tak v mnohém podobá automatu.

Jinak je tomu s přítelem. Ten miluje a je milován, a tam, kde je přítomna láska, není prostor pro jakoukoliv schematizaci vztahu, jak je tomu ve vztahu otrockém. Zde je místo jen a jen pro lásku, která může být raněna, může být zrazena, může být dokonce zcela zničena. Vina a zrada, bolest a smutek, pláč a žal, to nejsou slova, která by popisovala vztah mezi pánem a jeho otrokem, to jsou slova, popisující stav mezi přáteli, kteří si ublížili, kteří jeden druhého zradili, kteří jeden druhého podvedli. Zatímco neposlušného otroka lze potrestat, trestat přítele jaksi nemá logiku. Přítel je svobodný člověk, svobodně milující, svobodně přijímající a nabízející lásku, důvěru, všechno to krásné a hluboké, co může přítel příteli dát. Takže zatímco selhání otroka může tak jedinečně naštvat, selhání přítele bolí, a moc.

A jak je to tedy s námi a Pánem Bohem? Jsme jeho otroci nebo přátelé? Ať si lidé myslí, co chtějí, odpověď je jednoznačná a dává nám ji konečně sám Pán Ježíš, náš Božský Přítel a Bratr: *Nazval jsem vás přáteli ...*, říká v předvečer svého utrpení možná vyjeveným, možná nespolehlivým, rozhodně však na tento vztah nepřipraveným učedníkům. Když s nimi zasedne ve večeřadle, aby slavil svoji poslední velikonoční večeři, nebude obklopen svými služebníky, ale svými přáteli. Už mezi sebou nemají tajnosti, jsou přece přátelé a On jim dal poznat všechno, co slyšel od svého Otce. Miluje je tak, jak nikdy nemiloval žádný jiný člověk, nicméně po nich žádá to samé: *To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.*

Proč právě na tohle téma uvažujeme na začátku posvátné doby postní, jejímž portálem je už více než patnáct staletí Popeleční středa? Protože od našeho vztahu s Bohem, resp. s jeho Synem, se odvíjí naše pojetí postní doby. Ale nepředbíhejme a poodkryjme nejprve roušku historii, abychom nahlédli do historie dnešního dne, který je spjatý nejen s postní dobou jako celkem, ale také s praxí veřejného pokání v prvotní církvi, která se od té dnešní diametrálně odlišovala. Již velmi brzy se totiž počátek veřejného pokání pro těžké hříšníky stanovil na začátek čtyřicetidenního postu, lat. *Quadragesimy*. Popeleční středa jako začátek tohoto postního čtyřicetidenního období se objevuje někdy kolem 5. století; poněvadž se nepostilo o nedělích, bylo třeba zvýšit počet postních dnů tak, aby se dosáhlo oné evangelní čtyřicítky, která je ostatně inspirována Ježíšovým postem na poušti. *Genealogie vzniku tohoto dne je poněkud složitější: nejprve se z velikonočního tridua vyčlenil Velký pátek a Bílá sobota, čímž se dosáhlo 36 dnů postu. Mnozí otcové, třeba jako papež Řehoř I. nebo Jan Kassián, v tom spatřovali desetinu roku. Aby se dosáhlo kýžené čtyřicítky (jejíž symbolika je z biblického hlediska značná), předsunuly se další čtyři dny před 1. postní nedělí, a dospělo se tak k dnešní Popeleční středě, nazývané hlavou postu-caput ieiunii.*

Vraťme se ale ke kajícím. Ti byli oblékáni do kajících rouch, byli sypáni popelem a vyvedeni z chrámu. Následné vyobcování z Církve probíhalo velmi dramaticky stejně jako celé období pokání. Jen pro zajímavost: kající byli oblečeni do kozlí kůže, nosívali neupravené šaty a vousy, měli zakázáno se koupat, čekávali u kostelních dveří a vrhali se příchozím k nohám s prosbou o přímluvnou modlitbu. Takřka stále se postili, dnem i nocí se modlili, lehávali na pryčně, ráno i večer konali řadu prostrací, připravovali zemřelé a pohřbívali je a samozřejmě měli přísný zákaz manželského života až do konce života – stát se „kajícím“ znamenalo vlastně

zemřít jednou provždy pro tento svět. Jedinou „výhodou“ bylo, že Církev chápala jakožto skutečně závažné hříchy (ve smyslu dnešní klasifikace jako hříchy „těžké“) pouze vraždu, odpad od víry a cizoložství. Pokud se křesťan nedopustil těchto vážných provinění, svátost smíření nepřijímal.

Zatímco praxe veřejného pokání pomalu ale jistě ustupovala, udržel se zvyk sypání popelem dál. Papež Urban II. doporučil roku 1091 tento bohubilý zvyk všem církevním obcím; už v 11. století je doložena modlitba žehnání popela a ve století následujícím se popel získává pálením palmových ratolestí z loňské Květné neděle. Popel není symbolem definitivního zániku, ale pomíjivosti. Věříme, že nám Pán odpustí a vzkřísí nás k novému životu, jako vzkřísil svého Syna.

Hospodin ústy proroka Joela vyzývá k obrácení: Obrát' se k Hospodinu, svému Bohu a prorok zároveň vykresluje, jaký je Bůh, který po tomto obrácení člověka touží. Je dobrotivý, milosrdný, shovívavý, něžný a plný slitování a upozorňuje nás, že naše pokání nespočívá v roztržení šatů a v jiných vnějších projevech, ale v hluboké proměně člověka: roztrhněte svá srdce! Skutečné kající smýšlení se přece nemůže projevovat jen skrze vnější symptomy, ale hluboká proměna srdce musí být vidět navenek, v našem jednání. V podstatě o stejný problém jde i Pánu Ježíšovi, když ve svém horském kázání varuje před formální zbožností, která neproměňuje naše srdce. A Pavel ve svém druhém listu do Korinta, připomíná hlubokou souvislost mezi hříchem a Bohem. Proto vyzývá, abychom hned teď, ne až zítra, přijali milost, změnili svůj život, a tak se smířili s Bohem.

Ze všech těchto textů zaznívá několik hlubokých myšlenek: hřích není jen něco, co narušuje můj vztah k bližnímu, ale také „rozhazuje“ mě samotného, a především narušuje můj vztah s Bohem. Hřích nelze chápat jen jako zlý skutek, jako nějaké objektivní přestoupení obecně platné normy, ale především jako skutek proti lásce. Zhřešit znamená především zranit někoho, kdo nás miluje a tím vlastně ublížit sobě samému. Je to skutek, zraňující Boží i lidskou lásku a tím připravující i nám duševní utrpení a bolest. V tomto smyslu můžeme postní dobu chápat jako touhu člověka – kajícího – po usmíření, po zacelení všech ran, všech vin, po objetí všech těch, kterým jsme svým dosavadním životem ublížili, po nastolení atmosféry opravdové a upřímné lásky a pokoje.

Tady je vhodné vrátit se alespoň na okamžik k úvodní myšlence tohoto pojednání: jsme Boží otroci nebo přátelé? Pro otroka je „hřích“ skutečně jen přestoupením či nedodržením příkazů jeho pána, ať už je „pán“ představován jeho lidským majitelem či nějakými bohy. Vyřešení takového hříchu je nasnadě, a snad nám může i trochu připomínat onen starozákonní princip, platný dodnes v islámském právu: oko za oko ... Nicméně, jsme-li Boží přátelé, je hřích nutno chápat ve smyslu předchozího odstavce, a tedy i následná „náprava“ nemůže probíhat podle jednoznačných schémat, byť bychom se k nim rádi utíkali. Je přece snadné odmodlit se tolik a tolik modliteb, odklečet tolik a tolik hodin v kostele či odepřít si tolik a tolik pokrmů...

A přece se nám zdá, že se jakoby nemáme z čeho vyznávat, nemáme čeho litovat, jednotlivá setkání s Bohem ve svátosti smíření jsou pro nás spíš nutnou, často i únavnou povinností. Problém je v tom, že jsme se naučili listovat zpovědními zrcadly, pročítat si jednotlivá selhání a zkoumat „kolikrát, s kým a jak“, aniž bychom

cítili opravdovou vinu, opravdovou lítost, opravdovou touhu po smíření (tedy cítíme se spíše otroky, než přáteli ...). Prvotní církev byla možná tvrdá, očima dnešního člověka až nelidská, ale viny, které měly ony katastrofální následky, byly za to opravdu do nebe volající: zabití člověka, zrada osoby mně nejbližší a zrada Boha. Napadá nás ještě něco horšího?

Nasloucháme-li hříchům kajících ve zpovědnicích nebo zamyslíme-li se sami nad tím, co my vyznáváme, máme pocit, že ten svět okolo nás není vůbec tak špatný, jak se říká. Drobné nepozornosti v modlitbě, roztržitost, opomenutí – samé prkotiny. A přitom jen několik stovek kilometrů od našich východních hranic se bojuje a umírají tisíce nevinných lidí, tzv. Islámský stát provádí systematickou genocidu svých domnělých nepřátel, naše křesťanské bratry nevyjímaje, statisíce lidí prchají ze svých domovů vstříc nejisté budoucnosti, aby snad zachránili holé životy. Ano, my tohle zatím sledujeme v klidu a hojnosti našich domovů ... vracejíte se možná z kostela, kde jsme právě vyznali svá drobná provinění. Ano, to je ten obrovský rozdíl mezi „zpovědní“ a praxí. Jak je možné, že ti nevinní beránci, za které se všichni považujeme, jen tu a tam roztržití při modlitbě, dokážou vraždit, mučit, rozpoutávat války? Jak to, že lidstvo za dobu své existence prolilo tolik krve, že by dokázala komplet zaplavit celou zemi? Nebo se domníváte, že např. nacističtí zločinci (vzpomínali jsme nedávno výročí osvobození Osvětimi), vesměs věřící lidé, se zpovídali kdysi z něčeho jiného? A že Ti, co vraždí na Ukrajině či v Iráku, se také nezaštiťují vírou v Boha?

Přiznejme si už konečně, že v nás je zlo. Ne to směšné, ze kterého se často zpovídáme, ale to opravdové, hluboce zakořeněné, možná i nám samotným neznámé, poněvadž dobře a rafinovaně skryté, které z nás – zdánlivě nevinných beránců – je schopno přes noc učinit vlky. O to v postní době, ale vlastně v celém našem životě jde – přiznat si, že nejsme dobří, že v nás jsou netušené možnosti v tom záporném slova smyslu a že vítězit nad tímto zlem nedokážeme sami, ale musíme se svěřit do rukou Kristových. On na kříži toto zlo jednou provždy přemohl; na nás je, abychom se ve své pýše dovedli překonat a z tohoto pramene přijmout odpuštění a život! Obávám se, že toto přiznání je tím nejtěžším, co musíme udělat. To ostatní pak už půjde samo.

Vladimír Slámečka, ŘK

A teď ještě pohled CČSH: „Protože církev (CČSH) zakládali katoličtí kněží, je tato tradice společná a v pohledu na postní dobu se nelišíme. Popeleční středa se ve sborech slouží klasickou liturgickou bohoslužbou a ti věřící, kteří chtějí, při ní mohou přijmout znamení popela. Předstoupí před stůl Páně a duchovní je na čele označí popelem ve tvaru kříže. Tento akt doprovodí slovy Genesis 3,19: Pamatuj, človče, že jsi prach a v prach se obrátíš. Možná je i druhá varianta – verš Markova evangelia 1,15: Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ (Tento obřad je v současnosti stejný i u katolíků. Pozn. vv)

Alena Tučková, CČSH

V tradici církve evangelické se Popeleční středa neslaví. (vv)

VELIKONOCE PODLE MARKA ORKO VÁCHY

I když se to nezdá a v lidové oblibě jsou spíše Vánoce, drama velikonočních obřadů je hlubší, mystičtější – a strhující. Začíná se, hluboko v zimě. Masopustní lidové oslavy ukončí přísná Popečení středa, znamená popele a velmi ostrá věta „pamatuj člověče, že jsi prach a v prach se navrátíš“, používám ji při žehnání nejraději, právě pro její přímočarost, jednoznačnost, její syrovou biologickou pravdu. My, lidé, kteří porůznu na svou smrt v zábavních centrech planety obvykle nemyslíme, se s ní náhle setkáváme v čelním nárazu, ve znamení popele a pamatuj, člověče, jsi prach. Žehnávám takto v kostele čela hezkým slečnám i sympatickým mladíkům, hercům i nalíčeným zpěvačkám přes jejich make-up, bláznům i mudrcům. Pamatuj, jsi prach a v prach se navrátíš. Jen na vteřinku jsi zde, člověče, nad hladinou moře, ze země jsi povstal a do země se vrátíš.

Od Popečení středy se klene čtyřicetidenní oblouk, mířící do centra dění. Následuje šest týdnů postu, ticha, času pro sebe, pro modlitby, pro dobré skutky. Svým způsobem nejpožehnanější, nejintenzivnější, nejmystičtější část roku. Největší věci se vždy dějí ve skrytosti, v pouštích duše.

A pak po těch čtyřiceti dnech, po obřadech Velkého pátku, po hrůze noci, po ukřižování, po konci všech nadějí, po kameni a pečetí na hrobě, se nečekaně cosi děje, před východem slunce, první jiskra, melodie odkudsi zdaleka.

Bílá sobota začíná hluboko po západu slunce a mimo kostel na otevřeném prostranství. Oheň zapalujeme posvátným křesáním nebo indiánským třením dřev, je posvěcena velikonoční svíce, paškál, a modlitba přináší první temně opojný závan tajemna. Ve tmě a tichu se vchází do kostela, kde hoří jenom paškál a svíce přítomných, a zpívá se první chvějivá píseň, Exsultet, tryskající vlnami gregoriánského chorálu.

Je to píseň, kterou je znovu stvořen svět, píseň, kterou řád povstává z prapůvodního chaosu, píseň první kapitoly knihy Genesis, píseň, kterou se blikající plamének noří z temnoty a sílí s tóny váhavé melodie s tajuplnými slovy. Píseň o prvních dnech, o dějinách a o příběhu člověka, píseň o vině a o odpuštění, o světle, které vítězí nad temnotou, o životu vítězícím nad smrtí.

Po ohni se žehná voda. Rozlívám ji do čtyř světových stran, dýchám na ni třikrát ve tvaru řeckého písmene psi, dotýkám se jí posvátným olejem ve tvaru kříže a na třikrát do ní nořím zapálený paškál, vždy hlouběji. Asociace se sexuálním stykem je na místě, ano, i zde vzniká něco nového, i zde se setkávají dva principy, z jejichž jiskry vzejde plamen. Používám starobylé modlitby, nejsou důležitá ani tak slova, jako jejich rytmus, používám je schválně pro jejich starobylost, pohádkovou imaginativnost, právě proto, že jsou neracionální a že jsou provokací všem intelektuálům.

Následně se dotýkám rukou vody, abych tím naznačil, že má být posvěcena, a tak určena jen k posvátným účelům. Zdává se přitom, že z hlubin země pod kostelem se ozývají bubny, tak jak tato a podobná slova byla pronášena po staletí, po tisíciletí, po milióny let, co náš rod začal chodit po zemi, kdy jsme poprvé tančili kolem ohně.

Přichází věk animismu, který ještě nezná rozdíl mezi duchovním a hmotným, osobou a věcí, spirituálním a materiálním:

Proto tě žehnám, tvore vodo, skrze Boha + živého, skrze Boha + pravého, skrze Boha + svatého; skrze Boha, který tě na počátku slovem oddělil od pevniny, jehož Duch se vznášel nad tebou.

Tvore vodo! Jako kněz rozdělím rukou vodu, přitom jí trochu vyleji ve směru čtyř světových stran, aby se znázornilo, že skrze svátosti se má Boží milost rozlévat do celého světa a oblažovat lidi všech národů, jak to přikázal Kristus. Žehnám Tě, Tvore vodo.

Kmen se shromáždil kolem šamana a znovu je stvořen svět.

Rozumově je to neodůvodnitelné, ale o rozum nyní nejde. Jsme prach země, ale je v nás voda života. Smrt náhle není betonovou stěnou, o kterou se jednou roztříštíme a nebudeme víc, i v nás tryská život, silnější než smrt, světlo, silnější než temnoty.

A pak přijde samotný střed Velikonoc, důvod dlouhého postu, co začalo kdysi dávno na Popeleční středu. Ve stoje, se svícemi v rukou, jsme my všichni přítomní, dotázáni po svém vztahu k dobru a ke zlu, všichni nahlas, explicitě, vědomě, se postavíme jak v soupeřících armádách na stranu Pravdy proti Lži, na stranu Krásy proti Ošklivosti. Proti Zlu, proti všemu, co nabízí, i všemu, čím se pyšní.

Ne, že by se to v následujícím roce příliš dařilo. I v příštím roce budeme zápasit o sílu, i v příštím roce bude naše vůle napínána k nesnesení, a přijdou vážné bitvy, které ne vždy vyhraje. Tu a tam snad zvítězíme, často prohrajeme. O to ale nejde. Jde o vědomí, že své zápasy vedeme na správné straně, i když nejsme a asi nebudeme nikdy příkladnými vojáky.

Po obřadech následuje hluboký výdech, posezení s vínem nebo s čímkoli co teče, půst již nemá více místa. Vždyť jsme to byli my, kdo jsme v mystériu prošli přes poušť k utrpení, od utrpení přes bránu smrti, a z hlubin smrti do světla. Chvilku se z toho člověk musí vzpamatovávat.

Chodíme pak městem mezi zajíci, vajíčky, kuřátky, výkřiky o svátcích jara a slogany, že Velikonoce jsou především, když je čerstvě napečeno, a lehce se usmíváme.

XVIII. ROČNÍK FESTIVALU HUDEBNÍ LÉTO V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

„Hvězdné léto“

XVIII. ročník mezinárodního festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“ má ambici se nenechat spoutat žádnými mimořádnými opatřeními. Chceme i připravovaným programem vyjádřit důvěru v to, že v letních měsících budeme moci pravidelným návštěvníkům festivalu opět nabídnout unikátní pestrý program se skvělými uměleckými výkony.

12. 6. 2022

- ❖ Festival se ve své dramaturgii nezaměřuje na linii programovou, ale jako jednotící linku využívá mimořádné (hvězdné) personální obsazení tohoto ročníku. A letos je to díky šťastné shodě náhod a volných termínů všech účinkujících opravdu „Hvězdné léto“. První koncert představuje budoucí hudební hvězdy, v současnosti stále ještě studenty sdružené v Symfonickém orchestru Konzervatoře Pardubice. Mnozí z jeho členů jsou úspěšnými laureáty hudebních soutěží u nás i v zahraničí. Spolu s nimi vystoupí regionální pěvecké sbory, včetně PS Vlastislav Heřmanův Městec nebo PS Smetana Hradec Králové. Zazní poslední korunovační hudba složená na našem území slavná Missa Solemnis – Korunovační mše skutečského rodáka Václava Jana Tomáška, kterou složil pro korunovaci posledního českého krále Ferdinanda V. v roce 1836.

26. 6. 2022

- ❖ Těsně před prázdninami si našli volný termín členové Talichova kvarteta. Jan Talich je sólistou a skvělým dirigentem, Roman Patočka koncertním mistrem orchestru hl. města Prahy FOK, Radim Sedmidubský pedagogem Pražské konzervatoře a Michal Kaňka sólistou a pedagogem AMU v Praze. Soubor složený z takto hvězdných individualit, které spojuje láska ke komorní hudbě, přednese mimo jiné slavný kvintet op. 98 Antonína Dvořáka, ve kterém se k nim připojí dramaturg festivalu – Jiří Kabát.

10. 7. 2022

- ❖ Prvním červencovým koncertem proměníme farní zahradu v malou klubovou scénu a opět se vydáme mimo kostel sv. Bartoloměje s cílem oslovit i širší publikum. V hlavní roli bude formace tří renomovaných muzikantů s velkými multižánrovými zkušenostmi, kteří se rozhodli zaměřit výhradně na vlastní autorskou hudbu. Dokáží vám, že smyčcové trio je soběstačným uskupením, které může znít jako velká kapela bez dalších elementů. První nahrávky S.V.A. Tria a také odehrané koncerty svědčí o tom, že koncept je správný, a proto neváhejte přijít.

24. 7. 2022

- ❖ Návrat do kostela sv. Bartoloměje bude ve znamení recitálu legendy houslového umění – Václava Hudečka. Tohoto nestora českých houslistů jistě není třeba představovat. Václav Hudeček vystoupí v pestrém recitálovém programu za doprovodu vynikajícího mladého klavíristy, pedagoga pražské AMU Lukáše Klánského. Je pro nás mimořádnou radostí, že i zvuk klavíru v kostele sv. Bartoloměje si budete moci vychutnat v jeho plné koncertní kráse, protože díky skvělé spolupráci s firmou C. Bechstein budeme mít pro tento koncert k dispozici koncertní křídlo právě této značky.

4. 8. 2022

- ❖ Mimořádně ve čtvrtek a v novém prostoru heřmanoměstecké synagogy uvítáme opět nejlepší účastníky hudebních kurzů v Litomyšli - houslisty z celého světa, aby na koncertě nazvaném „Mládí par excellence“ zahráli

skladby, na nichž pracovali pod vedením věhlasných pedagogů Milana Vítka a Michaela Malmgreena.

7. 8. 2022

- ❖ Externí koncert festivalu přivede posluchače opět po dvou letech do areálu přírodního amfiteátru v zámeckém parku. Rozezní ho nenapodobitelně originální hudbou populární Dan Bárta a Illustratosphere. Nezaměnitelný hlas s vynikající technikou zpěvu, prvotřídní hudebníci a písně vzlétající nad tuzemský standard populární hudby ... Dan Bárta & Illustratosphere okouzluje posluchače napříč generacemi i hudebními žánry již dvacet let! Na našem festivalu skupina představí dlouho očekávané páté řadové album "Kráska a zvířený prach".

21. 8. 2022

- ❖ V závěrečném koncertu festivalu se přeneseme do doby Antonia Vivaldiho a jeho současníků. V tématicky laděném programu představujícím věhlasný Morzinův orchestr a hudební život v barokní Praze vystoupí špičkový soubor Collegium Marianum s uměleckou vedoucí Janou Semerádovou. Jsme moc rádi, že po několika letech termínových kolizí se nám konečně podařilo tento fantastický ansámbly „ulovit“ pro závěrečný koncert našeho festivalu!

Jedním z cílů je spojit hudbu s duchovním prostředím liturgického prostoru. Přinést posluchačům možnost nechat hudbu promluvit k nitru člověka. Jedná se o nabídku letního zastavení a načerpání sil v čase odpočinku a dovolených. Festival se stal ve své krátké historii vyhledávaným hudebním počinem nejen pro obyvatele heřmanoměsteckého regionu.

Pestrostí dramaturgie chceme přitáhnout co nejširší spektrum posluchačů a tím přispět k popularizaci nejen klasické hudby. K tomu slouží i externí koncert mimo prostory kostela, letos v zámeckém amfiteátru v Heřmanově Městci. Těšíme se na společnou oslavu krásné hudby prezentovanou špičkovými interprety pro vnímavé a pozorné publikum.

Návštěvnost koncertů každoročně roste. Festival se stal vyhledávanou kulturní akcí pro posluchače z širokého regionu Pardubického kraje. Věříme, že nabídka koncertů přitáhne opět do působivého prostředí kostela sv. Bartoloměje jak pravidelné posluchače, tak i turisty a rekreanty letní sezóny 2022.

Jiří Kabát, Marek Výborný

ADOPCE NA DÁLKU

Na Květnou neděli, dne 10.4.2022, proběhl tradiční předvelikonoční minitrh, věnovaný našim dětem, adoptovaným na dálku. Minitrhu byla věnována patřičná pozornost a v kasičkách se podařilo shromáždit částku ve výši 7.462 Kč. Celkově tak k dnešnímu dni disponuje účet Adopce na dálku částkou 36.885 Kč. Za což všem dárčům a trvalým přispěvatelům patří nemalý dík!

V roce 2022 nás čekají dvě platby. V květnu zaplatíme školné pro Sofii z Bulharska ve výši 6.900 Kč a v červnu pak pro Musokeho z Ugandy ve výši 7.000 Kč. Všechny letošní platby ve směru k adoptovaným dětem tedy bez potíží zvládneme.

Pandemie COVID-19 ovlivnila život celé Ugandy, odkud také pochází námi adoptovaný Musoke.

I v této obtížné době se však podařil uskutečnit projekt pro hluchoněmé děti, o čemž se lze dočíst níže.

Narodili se s postižením. Společnost je schovává, jsou pro ni nepotřební a nechtění. Stydí se za ně často i jejich vlastní rodina. Nemají šanci dostat se do kolektivu a čeká je život v osamění.

Ne, to není vzpomínka na situaci u nás před rokem 1989. To je dnešní realita v rozvojovém světě.

Pomalými krůčky se situací handicapovaných lidí začínají zabývat různé iniciativy a daří se jim je začleňovat do běžného života. S pomocí přišla také Arcidiecézní charita Praha, která podporuje hluchoněmé děti z Ugandy. Díky štědrým dárcům mohou tyto děti chodit do školy, kde se kromě studia seznámí s vrstevníky se stejnými problémy.

Po téměř dvou letech se v lednu opět otevřely ugandské školy a do nich nastoupily i děti se speciálními potřebami. Díky dárcům z Česka může v Ugandě studovat 30 hluchoněmých dětí.

Pocházejí z okresů Iganga, Buikwe a Nebbi. Pro některé z nich to bylo vůbec poprvé v životě, kdy šly do školy a setkaly se s jinými dětmi, které mají podobné problémy.

Sociální pracovnice Christine, která v lednu děti do školy doprovázela, vzpomíná: *„Neslyšeli jsme je mluvit, ale viděli jsme jejich výrazy ve tváři, když vstupovaly do školy, kde našly podobné děti. Které se rovněž neuměly vyjadřovat verbálně, ale uměly to pomocí rukou - znakovaly. Všichni vypadali velmi šťastně. Byly to okamžiky štěstí, vzrušení, naděje.“*

Jejich rodiče už ani nedoufali, že by jejich „jiné“ děti mohly dostat vzdělání a považují to za zázrak. *„Od registrace mého syna do programu Adopce na dálku jsem nic nečekal. Proto mě moc dojalo, když syn získal sponzora a mohl začít chodit do školy“*, říká dojatě tatínek hluchoněmého Azize.

Srdečně děkujeme dárcům za štědrost, která vykouznila úsměvy na tvářích mnoha potřebných lidí v Ugandě. A speciálně těch zdravotně postižených, na které společnost a někteří jejich rodinní příslušníci vlastně zapomněli. Děkujeme, že dáváte těmto dětem šanci na lepší budoucnost (převzato z Bulletinu 3/2022)!

Děkuji vám za veškeré vaše přičinění pro děti, adoptované na dálku naší farností, a do dalších dní vám všem přeji pokoj a dobro, pevné zdraví a také radost ze vzkříšeného Pána.

Helena Polanská

22. FARNÍ PRÁZDNINOVÝ TÁBOR

Datum konání: 14.8. – 20. 8. 2022
Místo: Tábořiště v Kostelci u Heřmanova
Městce
Cena: 1200 Kč
Pro účastníky: ve věku 7 – 14 let (včetně)
Vedoucí tábora: Denisa Dušková
(tel: 775 174 170,
mail:duskova.denis@seznam.cz)
Termín k podání přihlášek: 31. května 2022 (nejlépe e-mailem)
Platba: osobně nebo na účet: 1004261018 /
3030

PŘIHLÁŠKA NA TÁBOR

JMÉNO A PŘÍJMENÍ

DÍTĚ:

DATUM

NAROZENÍ.....TŘÍDA:.....

BYDLIŠTĚ.....PSČ:.....

.....

JMÉNO

OTCE:.....

JMÉNO

MATKY:.....

TELEFON:.....E-MAIL:.....

Zvláštní upozornění rodičů (alergie, omezený sport – v jakém rozsahu, zakázané léky, atd.):

.....

.....

DATUM:.....

podpis rodiče

(NE)SMĚLÝ POKUS O ŠEST ZÁKLADNÍCH PRAVD

Jediný původce všeho, co je, se nazývá Bůh.

Z evangelíí víme, že je nejvyšš shovívavý.

Bůh je bytí, Poznání a Radost. Dle Krista: Otec, Syn a Duch.

Syn – Logos – se stal člověkem, aby nám představil Otce, ukázal cestu k němu – a stálo ho to život.

Kristus nás ubezpečil, že člověk je nesmrtelný.

Bez lásky ke Kristu a k člověku není oslavení, ale zoufalství na věky.

Abbé Jan Rybář

Je správné prosit za odpuštění, ale stejně tak je prvořadé naučit se říkat Bohu: mám tě rád, je mi s tebou dobře, chci být s tebou; bez tebe, Pane, umřu. Bůh říká to samé: bez tebe umírám bolestí.

NOC KOSTELŮ

V letošním roce **10. června** se opět uskuteční Noc kostelů.

V minulém roce bylo více než 223 000 návštěvnických vstupů ve více než 1 230 kostelech a sborech v republice.

Motto Noci kostelů 2022:

„Za dne ať Hospodin dává svou milost, celou NOC mu budu zpívat a chválit ho.“ Srov. Ž 42,9

Věříme, že i v letošním roce se nám podaří dát dohromady zajímavý a přitažlivý program.

vv

Príspevek na náklady tisku 7 Kč